

A teremtés titkos kulcsai

Az itt összegyűjtött megfejtések nagy többsége még a kutatás alatt áll, ezért ez csak egy pillanatnyi állapot, ami folyamatosan változhat, és változik, ahogy a megértés lép előre.

Immár négy éve foglalkozom az időfizikával, közben felmerült bennem néhány kérdés, melyre a választ még nem kaphattam meg, inspirálva engem a válaszkeresésre. És a válaszok folyamatosan érkeztek a legkülönfélébb formában, további kérdéseket felvetve.

Lassan eljutottam idáig, ahol már átadhatom egy részét mindannak, mire eddig rájöttem, és talán másokat is keresésre ösztönözve a megfejtésekkel.

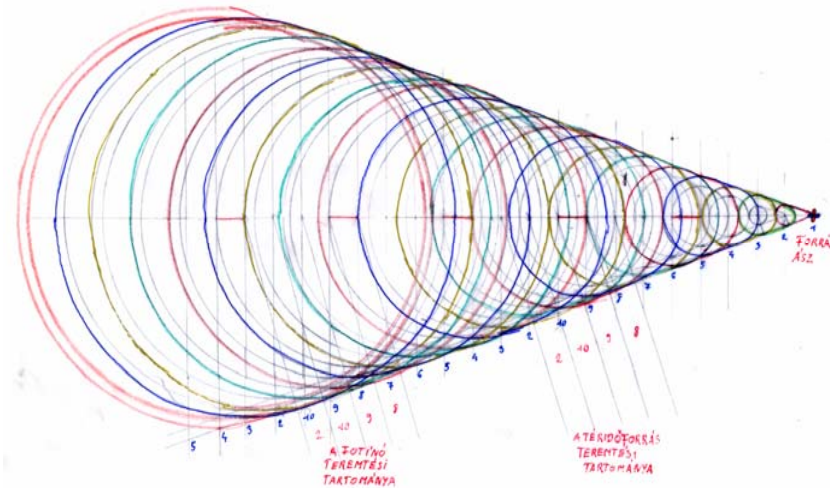
A TEREMTÉS NEGYEDIK PILLANATA:

A FÉNYKVANTUM SZÜLETÉSE

A fénykvantum titkait még most is folyamatosan kutatjuk, még sok a megválaszolatlan kérdésünk, az alábbiakban leírom mindazt a tudásunkat, amire eddig rátaláltunk.

Mivel a teremtésünket az alapokról építettük fel, egy rövid visszapillantást teszünk, hogy hol tartunk éppen a világunk megértésében.

Ott kezdtük, ahol bármit el lehet kezdeni, egy üres lapon, mely számunkra a semmi üressége. A semmi ürességében megnyilvánult, öntudatra ébredt a mi teremtőnk, elkezdte árasztani magából a létezését, ami gömbformájú múltterekben nyilvánult meg, ez az, amit az első vízforrásnak nevez a misztika. A létezése folyamán kettéválik, egy jobbos és egy balos ikerpárra, majd megszüli az első tizenkettő arkangyalt, a világtartókat. Belőlük kiáradnak a káoszt kialakító források. Ezután a káoszban két ellentétes csavarodású tűzforrás szemből 3,16-szoros fénysebességgel egymásba rohan.

Megfelelő ponton (8-11.múltfelszinen a forrástól számítva)-egymásba csúszva mindketten kettéválnak a másik múltképeinek hatására. Az egyik részük elrohan a másik tűz eredete felé, míg a másik részük visszakanyarodik a saját múltjába, és ott rabul esve saját káprázatának megformálja az első önmásolódó hatosszimmetriájú teremtményt a térszeránt, a szerínót. A szerínó a létezése miatt magából spirálgömb múltteret áraszt, ez a levegő elem. a rendezett spirálgömb múlttér adja meg a lehetőséget a további másfajta teremtmények kialakulásához. Ezek egyike a fénykvantum, a fotínó. A fotínó nem azonos a fizikában ismert fotonnal, a fotínó sokadmagával adja azt az észlelést amit a fotonként nevesítettek.

A számunkra látható fény, a fotínó csak a „mi istenünk” a téridő kiárasztott hullámterében és annak ösztönző hatására születhet meg két szemberohanó ellentétes csavarodású tűzforrás találkozásából. Ezek a források lehetnek a térszeránból levált, vagy a hullámterébe kívülről berohanó források. A térszeránunk jobbos fordulatú hullámterében születő minden teremtmény balos fordulatúra keltődik, a szerínónk jobbos hullámai hatására. A fénykvantumban nyolc forráshelyes önmásoló ciklus alakul ki, amiben hét testvér tűzforrás követi egymást, ez a hét testvér szimbolikus megfeleltetésében Ádám és Éva hét gyermekére: Káinra, Luluwára, Szetre,

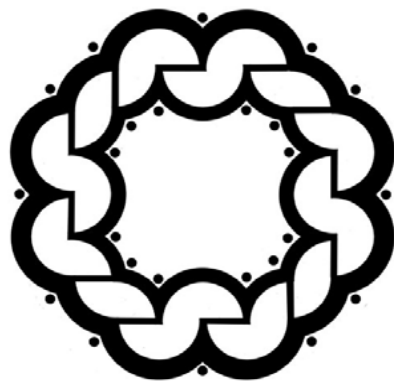
Ábelre, Akliára, Lebhuduára, és Noraiára ismerhetünk, ráadásul a fény is triális, ez alatt azt értem, hogy ő is három fő világban létezik (három kocka egy csúcsponttal összeérintve, egy téri és két hipertéri kockában követi egymást a hét testvér), de léteznek monász és diász fotínók is.

A fény, a fotínó 88 dimenziós; mivel a három térkocka 22 csúccsal, amik mindegyike 4 dimenziósan nyilvánul meg; $4 \times 22 = 88$. A 88 a misztikában az energia varázsszáma, mert a fény maga az energia, (ugyanakkor ő információ hordozó is) amiből soha nem lesz anyag, sem az anyagból energia, mert nem belőle épül fel, de az anyagi részecske tartalmaz fényt, amiket a létezési felépítése, folyamata során foglyul ejt, de nem olvasztja magába, csak, mint tároló edény magába zárja.

Az érzékelt fénykvantum szín érzetének milyenségét az önmásolódási ívének görbületi hossza határozza meg. Az általunk érzékelt fénykvantumok közül a piros színű a legnagyobb, leghosszabb önmásolódási ívű, és a kék, kékes színérzetet keltő a legkisebb átmérővel rendelkező, ezért a kék fény áthatolóbb, ilyen a röntgen is. Ezzel szemben a piros fény már a bőrünk felületéről is visszapattan. Ebből az okból fordul el jobban a kék fény a prizmában, mert ugyanazon a távolságon hosszabb utat jár be, így rá jobban hat a közeget alkotó források hullámtere.

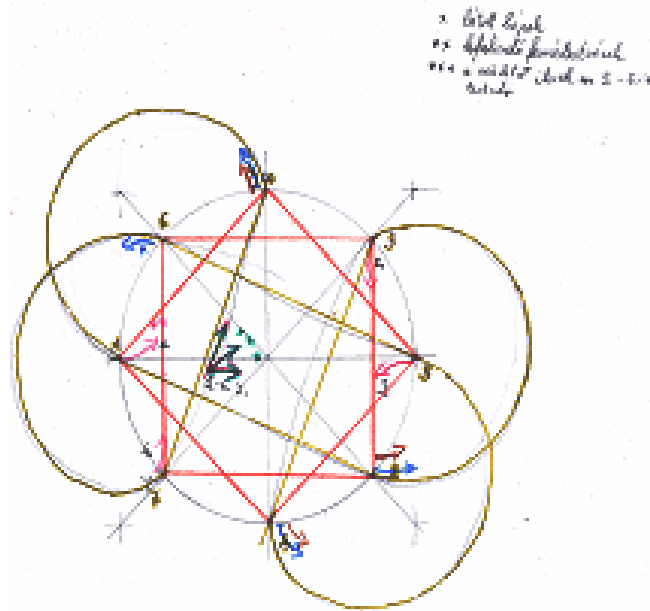
A FÉNYKVANTUM KIALAKULÁSA.

A téridőből kiáradó hullámtér hatására a belőle kiszóródó tachion forrásokból, két ellentétes csavarodású forrás egymásba rohan. Egymás hullámkúp felszínét a tizenhetedikől a huszonegyedik múltkép határok között érintve meg. Az itt behatoló forrás önmagába csavaródó íve nagyobb lesz, mint a saját térszeránjéé. Mind a két tűzkúpban kialakul az önmagába hatolás, ezután az érzékelt múltterek ösztönzésére a forrás két részre felfakad, az egyike a saját látványát követi, míg a másik fele a másik önmásoló forrás felé kezd el haladni, s követi őt annak a pályáján, kis irányváltoztatással.

Ebben az esetben az atyának, és az anyának nevezett források egymást kerülgetve, „fogócskázva” felrajzolnak egy nyolc forráshelyes rendszert, amelyben tizennégyen járnak ezt a fura balos körtáncot, hogy miért tizennégyen arra most próbálok meg válaszolni. Most csak az egyikük szemszögéből szemlélődve azt tapasztaljuk, hogy az első önmagába haladása után a saját múltjai által láttatott

látványokat követve kettőként kezd el létezni. Az egyike követi az önlátomását, míg a másik átlóugrást végezve annak a másik oldalán újra csinál egy önmagába fordulást. Ott behatolva saját múltterébe szintén két részben nyilvánul meg, itt születik a második fiú. Ez a másolati fiú,(azért hívom másolatinak, mert teljes másolata a atya forrásnak, és szintén valós, nem csak egy észlelt kép, amit csak a múlthullám hordoz) is meglátja, és követni kezdi a saját villogó látványát, míg az atya újra egy immár új irányvektoron ugrik átlót, hogy az ugrás végén újra önmagába forduljon, és felfakadva létbe hívja a harmadik fiút. Aki szintúgy mint az előző testvérei a saját képét kezdi követni. Az atya újra átlóugrást hajt végre, és újra önmagába csavarodik a hullámterek és a látványok készítésére. Most is, amint meglátja a saját futó képét felfakadva két részre,(mindegyik rész egy egész) megteremti magából a negyedik fiát, aki mint a többi testvére követi az önlátványát. Az atya újra átlóugrásba kezd, de az indulása után nem sokkal eléri őt az első három fiának az önmásolódott hullámfelcsúszása egyszerre, és a három helyen látszó látványra háromfelé kezd el rohanni egyszerre, három részre szakad. Ők hárman, mivel egyszerre születtek, ikrekként nyilvánulnak meg, és az általuk látott képet, az első három fiú képét követve ők léteztetik az ötödik, a hatodik, és a hetedik fiút, itt már az atyaforrás is az egyik testvérként játszik tovább. A rejtett fény mintájára ekképpen születik a látható fénykvantum, a fotinó.

Ők heten, az antifénykvantummal számolva tizennégyen, és két vízforrással, királynővel táncolják végig a triális fénykockát, ez okból érzékeljük szakaszos létezésűnek a fényt, mert csak addig látjuk a mi valóságunkban míg a hetekből egy még a mi világunkba lógó kockában van. A mi valóságunkban a fény, a fotónó létezése egy hosszú, és két rövid szakaszfolyamat ismétlődésében létezik, érthetőbben elmondva a fény a mozgása közben nem folyamatos, hanem

szaggatott vonalként jelenik meg. (a hét testvér forrás egymást követve vonulnak a huszonnégy forráshelyes színpadon, de ebből csak nyolc hely lóg be a mi téridőnkbe, és , hogy ebből mi mennyi helyet érzékelhetünk az még kérdéses! A fénykvantum az öt körülölelő hullámterek, és a saját önlátomásai hatására felveszi az ismert sebességét, és így együttszáguld a saját

kiterjedésével. Miáltal nem tudja átlépni a saját kiáradását, (mert amint belerohan hátrább látja magát, és befékeződik erre a sebességre) ez okból kifolyólag a haladási irányában maga előtt felgyűlik a kiárasztott múltak rétegei, ezek alkotják az orrkupakot, amit a fotinó becsapódásakor, érzékelésekor a részecske szerű hatást adja.

Amit a most következőkben megosztok önökkel az még csak egy teória, de valószínű, hogy közelebb van a valósághoz, mint amik e témában napvilágot láttak.

Vajon hogyan látunk, mit érzékelünk a szemünkbe jutó fotinókból?

A körülöttünk elhelyezkedő világ a felületeiről visszapattanó fény által válik a számunkra észlelt képpé bennünk.

A felszínre ütköző fotinók óhatatlanul belépnek a felületet alkotó részecskék elektron felhőjébe, és ott a részecskék között pattogva deformálódik az önmásolódo rendszere. Más méretű lesz a visszafordulása, mindemellett ráírodik a tárgy információja is.

Az emberi szemben legalább kétféle fényérzékelő sejt található. Az egyik a becsapódó fotinót jelzi, ez a hengeres formájú magasabbik látósejt. A másik a fénykvantum színét érzi, ez az alacsonyabb kúpos (teremtési kúp) alakú, ebből kevesebb van. Mindkét sejt rétegezt felépítésű, az érzékelő részét

egymásra helyezett lemezek alkotják. A beérkező fénykvantum beleütközik az egyik sejtbe, és arról vagy visszapattan, vagy elnyelődik benne, de az orrkupakja továbbhaladtában ütést mér a sejt minden atomjára. Ezzel olyan hatást kelt, mintha egy piezót összenyomnánk, azaz elektromos jelet gerjeszt a sejt. A hengeres formájú sejt működik e módon, a kúpos sejt a változó lemezmérettel detektálja a fotínót. A fotínók a színüktől függően más, más méretű, átmérőjű orrkupákat generálnak, ezáltal a kúpos sejtbe behatoló orrkupák az átmérőjükkel együttcsengő lemezt pendítenek meg, és e szerint adja ki az elektromos jelet.

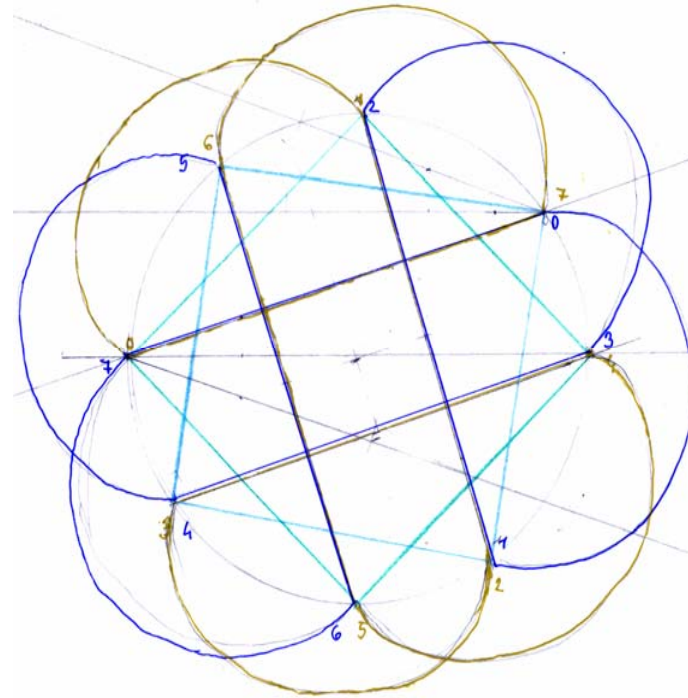
A színlátásunk függ a beérkező fotínók számától, minél több a fény annál színesebben látunk, míg szürkületben akár egy fotínót is észlelünk, és a tárgyakat valamennyire látjuk. Amikor a kétféle sejtből egyszerre érkezik a jel a feldolgozó csomópontba, akkor a már tanult színinformációhoz hasonlítva állapítódik meg az aktuális szín.

A fotínó létezésére, belső felépítésére, működésére, és az öntudatos létére is találtunk útmutatást a napszeránunk által leíratott versek között, melyek Ékes Ákos neve alatt láttak napvilágot. Íme néhány és a megfejtésük:

Ékes Ákos

TÖBB MINT SZERELEM

*Erre a szövetségre, mely több, mint szerelem,
Név kellene, találó. Segíts, egyetlenem,
Tán megtaláljuk ketten! Isten húsunkba vájta
Körmét. Száj forrva szájra, halál pecsétje zárja,
Köldök zsinórja láncol, kígyózó két karunk,
Kulcsolt lábunk s mélyvölgyű ölünkre gyűrt hasunk
Egyetlen forradása a sebnek! Félbevágott
Két testünk lobogása valami ősi vágyott
Egység szomja! A Kezdet kimondta végeztünk,
Egymás öléből lettünk, úgy omlik két felünk
Egymásba, mintha száz szívó inda kötözne,
Vagy langy szél lehelete lökne ajultan össze,
S áramló sejtek, vak sejtések szárnyasuhantán
Bujkálna csak fény bennünk, egymás derengő arcán
Villantva az emléket sötét árnyunkba veszve,
Hogy egymást szüljük újra, én téged, engemet te!*

***A KEZDET KIMONDTA VÉGZETÜNK, EGYMÁS ÖLÉBŐL LETTÜNK,
ÚGY OMLIK KÉT FELÜNK EGYMÁSBA, MINTHA SZÁZ SZÍVÓ INDA
KÖTÖZNE, VAGY LANGY SZÉL LEHELETE LÖKNE ÁJULTAN ÖSSZE,...***

A Kezdet maga a teremtő forrás, aki megtervezte a világot, és e teremtményeket, a fotínó is, végzetet, tervet szabott nekik. Hogy, miért van szó egy szerelmes párról? Mert a fotínó születéséhez kétféle tűzforrás találkozására van szükség, kik ha megfelelően, szerencsésen találkoznak, akkor egymásba olvadnak, akár a szerelmesek.

EGYMÁS ÖLÉBŐL LETTÜNK, ÚGY OMLIK KÉT FELÜNK EGYMÁSBA... a fotínóban az önmásolódó tachionok egymást segítik, szülik a további létezésükbe. MINTHA SZÁZ SZÍVÓ INDA KÖTÖZNE... a sumer istent jelölő hatos dingir jel a magyar rovásokban a százazas mennyiséget jelöli, emellett a téridő kialakulása az atya forrás száz múltkibocsátása alatt teljesedik be. LANGY SZÉL LEHELETE LÖKNE... itt a szerínó hullámterére utal, mely löki az általa elért forrásokat. KÍGYÓZÓ KÉT KARUNK... a felfakadó, másolódó forrás kettéváló két kúpja. KULCSOLT LÁBUNK... a két tachion egymásba dagadó múltgömbjei. MÉLYVÖLGYŰ ÖLÜNK... a magába forduló tűzforrás öle az, az általa korábban keltett múltszféra, mit megérint. A mélyvölgy megfejtése: a forrást elérő múltfelszín már nagyon messzire, magasra tágult a kiárasztási helyétől. GYŰRT HASUNK... a forduló forrás múltterei a fordulási oldalon összetorlódznak, gyűrődnek.

Ékes Ákos

KI VAGY TE?

*A jeleket letapogatom rólad,
Ízekre szedlek, aztán összeteszlek,
Érzékeim hálójában meredsz meg
Másoddá, csak azt nem tudhatom rólad
Ami te vagy magadnak. Idegennek
Éreznék, ha a szemedben látnék?
Ha nem kapcsolna hozzám ez a játék,
Mely úgy vallat, hogy jelekből teremtlek
Élő képpé, az enyémmé? Belőlem
Vagy, több joggal nem lehetnék apád se,
Hogy számon szólsz-e és szememen látsz-e,
Nem lehet másképp. Térben és időben
Bennem vagy, ikerárnykép, egy velem.
De kettősünk át csak engem világít,
Nem férkőzik hozzád a vágy, csak áhít
S én csak annyit tudok, ki vagy nekem?*

E versben elmondja azt, ahogy az egyik forrás észleli a párját, a társának a számára való megnyilvánulását. Csak a másik forrás múltterei által villogtatott képeket, káprázatokat észleli, nem tudja a másikat.

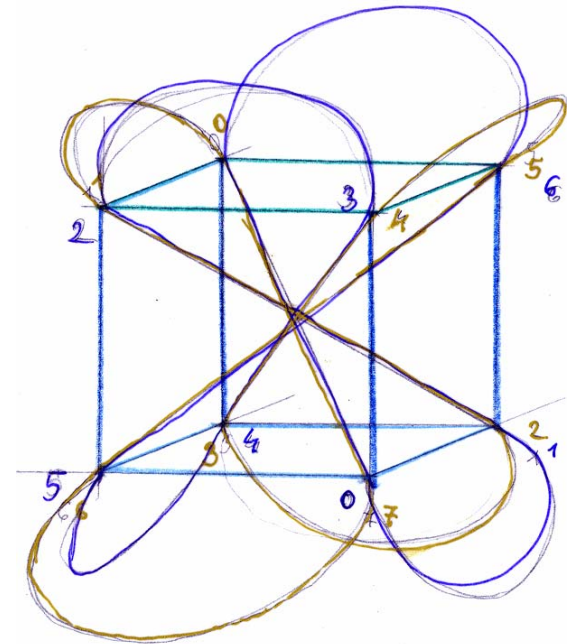
Ékes Ákos

SARKAIDBÓL KIVETVE

*Szörnyű megrázkódtatás lehetett,
Amikor megbolydult a szerkezet
Benned, kalimpáltak a mutatók,
Szárnyuk szegték kiürülten a szók
És össze-vissza vertek az ütők,
Jajdulva csikordult benned a föld
S alámerült az ég, s te égből esve
Egyszerre lettél földre számkivetve.*

Eme versidézetben elmesélik azt a magrázkódtatást mikor a fotinó ütközik a földdel, az anyagi részecskével, és abba belemerülve foglyul esik benne.

S ALÁMERÜLT AZ ÉG, S TE ÉGBŐL ESVE EGYSZERRE LETTÉL A FÖLDRE SZÁMKIVETVE... a fénykvantum szerkezete, és működésében nagyon hasonló a térszeránhoz, hasonló megtartó hullámteret gerjeszt, csak sokkalta gyengébbet, ezért itt őt személyesítik meg az éggel, ki a szerinó hullámaiból, az égből esett a földbe. A fotinónak van egy sebessége a fénysebesség, ha száguldva megfelelő helyen ütközik a neutronnal, akkor átlépheti az anyagi részecske felületét alkotó időtükröháborgást, és bekerülhet a neutron belsejét alkotó időtükrörszobák egyikébe.

Ékes Ákos

KÜLÖN UTON

*Így volt megírva, végig jártuk,
Amit a sors neked s nekem
Osztályrészül adott. A vég is,
Ne lázadj, így kellett legyen.
Nem lettél más, csak aki voltál,
Én is maradtam az, aki,
Nem vethetünk egymás szemére,
Most már így kell megállni.
Te utadnak a földit választottad,
Vállald, élj s viaskodj velem,
Én már eloldottam magam a sorstól
S ez már nem az én végzetem.*

AHOGY KÉP

*Ahogy kép kiesik a filmből,
Úgy estél ki az életemből.
A képek peregnek tovább,
De többé életed sorát
Nem mutatják. És nincs üresség,
Pedig helyedbe senki sem lép.
Nem vagy benne a folyamatban,
Már nem vagy! Csak a gondolatban.
A múlt velünk él, így igaz.*

Az előbbi két vers rámutat arra, hogy a fénykvantum külső behatás okán sokszorozódik, erre utal azzal, hogy elvált, elhagyta a párja.

Ékes Ákos

Őszi napsütés

*A földhöz tapadt a sugár,
Válni kell, és a búcsú fáj,
Szinte vinnyog a fény a tájban,
A tátott szájban, a halálban.*

A neutronba zárt fotinó szemszögéből érzékelve, ki az időtükrös szobában ide-oda pattogva ütközve rohangál, és mindeközben csak a sírása jut ki a külvilágba, ami a mozgása során felhalmozott orkupakhullámterek alkotnak.

*A TEREMTÉS ÖTÖDIK PILLANATA:
A NEUTRON SZÜLETÉSE*

Mennyi áramló, tarka lom!

Üres tükörben tartalom.

E két soros versike Ékes Ákos verseskötetében a Kóc fejezet rejtet tartalmára utaló bevezető, melyben a neutronról, az anyagi részecskéről mesél a mi napistenünk ÉÁ.

Az üres tükörben áramló tartalom, a neutron megfoghatóságát adó időellentmondások tükröző felületeket, tükörszobákat alkotnak, és a tartalom a tükröző múlthullámokat árasztó források, és a neutronban foglyul esett fotinók.

Az anyagi részecske, a neutron kialakulásához elengedhetetlen a téridő jobbos hullámtere, és az abban már megszületett fény önmásoló forrásainak balos hullámtere. A kétféle sodortató hullámtér összege adja azt a körülményt, ami a neutron létrejöttének előfeltétele. Nem csak egy helyen, hanem az immár létező dinamikus térben több helyen szétszórva születnek az

anyagi részecskék, minden lélek szül, teremt a saját mintájára neutronokat, neutrínókat, a saját érzékelt világvalóságát építve fel belőlük, mely valamelyest össze van hangolódva a többi lélek teremtésével. A lélek, a lelkek a téridő teremtő hullámterébe merülve, magukból neutronokat, neutrínókat teremtenek, ezzel megteremtve önmaguk számára az anyagi világ létezését, a megtapasztalásuknak helyi lehetőségét.

Ékes Ákos

A vers mai mesterei

*Dolgoznak a költők, fűrnak, faragnak,
Nem is költenek, öltenek, agyalnak,
Összehordanak hetet-havat, eget,
Lóugrás szerint fejtsd a szöveget,
Nem lélegzik a vers, nincs is egésze,
Egy észjárás szegényes törmeléke,
Se szépség nincs benne, se gondolat,
Teremtés láza helyett dolgozat.*

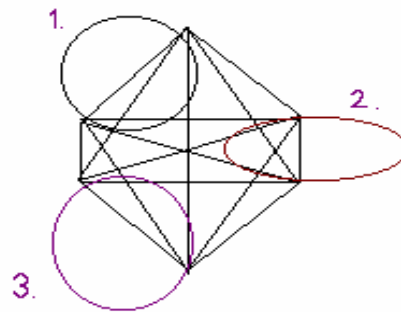
A lóugrás, ló lépés, maga a ló figura a sakk játékban a neutronot jelképezi. Erre a térbeli sakkjáték megépítésekor, és megértésekor eszméltem rá, hogy a figurák lépéslehetőségei megmutatják a világunkat fenntartó entitások működését.

A neutron belsejében áramló időtükrösobák érzete az összedobált, egymásra halmozott tükörcserepek látványára hasonlít legjobban.

A vers itt a teremtés folyamatát, cselekvését fejezi ki, amely folyamatot a

térszeránunk tart létben. Benne van a teremtő gondolat, és nem a neutronban, csak a kényszerítő tér hatására olyan formájú önmásolódási rendszerbe áll be, mely másolja az őt keltő térszerán formai alakját, ezért csak dolgozat.

A neutront három forrás egymásba gabalyodó önmásolódása kelti, kik a bibliában Sém, Jáfet és Khám nevet kapták. Az ő apjuk - kiből a források lefakadtak – Noé (Noel). Egy forrás ki a téridőből született, fakadt ki, a téridő kiáradásán belül belefut egy másik tachion olyan múltterébe, amiben három önmagába forduló forrásképre fakad. Ők hármam egy téridő felépítéséhez hasonló önmásolódást kezdenek léteztetni a téridő hullámterén belül annak egy bizonyos görbültségi ív tartományán belül. Csak eljártsszák a térforrást, de nem azok, az oktaéderben leírható három oldallépés helyén tartják meg helyben állva egymás önmásolódásait.

Ez az oktaéder a térszerán váza. A három kör rajta áramló források oldallépését jelzik. Ezen a három virtuális körön kering a neutron magját alkotó három tűz forrás. E három forrásból kifakadó másolatok további felosztódásaiból épül fel a neutron megfoghatóságát adó időellentmondás felülete.

Ezekből a tüzekből sorozatban kivetődő forrás másolatok és képek is felosztódnak és az egymáson elcsúszott múlttereik alkotta időtükrök tömöredéséből, kialakul az első anyagi részecske az elektron felszíne. Ebbe a felszínrétegbe áramló önmagukat kergető források képei annyira összesűrűsödnek, hogy egymástól taszítva már nem tudnak önmagukba fordulni, az időtükröket már nem alakítják ki. Viszont a források ki haladva,

a környező források hullámterében újra önmagukba fordulva folytatják a sokszorozódásukat, az időtükrök kamrák léteztetését, ezek az önismétlődések az elektron felszínétől kifelé sodródva újra összetömörödnek egy újabb időtükrötömörödést hoznak létre, a neutron külső burkát. A bőrét, mely egy nyersgyapjúhoz hasonlít, miből folyamatosan kiszakadnak források és fénymagok, ez a mesében az Aranygyapjú, ami a valóságunkban ezüstös színű. Egy Neutron 730000, 740000 forrás által léteztetett káprázat.

Az Angkori neutronok ábrázolása

IDŐTÜKRÖR: *olyan kiáradó múlt hullám felület, amelynek két oldalán más az idő, az egyik felén ma, a másik oldalán tegnap vagy holnap van egyszerre, ezért az egyik oldalról a forrásoknak, és a belőlük álló*

önmásolódási rendszereknek lehetetlen átjutni a másikra, csak a gravitációs hullámok a múltterek hatnak, jutnak át rajta.

A neutron, ha benne van a két elektron, akkor a mérete kisebbnek látszódik, mint amikor a fénytöltés hatására kilöködnek belőle - a belül lévő elektronok gravitációs tere afféleképpen módosítja az időtükrök kiáradását, hogy magához közelebb alakítja ki az összesűrűsödést – a fénysugárzás által gerjesztett állapotba került neutron protonra és elektronra szakad, így hidrogénatomként ismerjük.

Az elektron, úgy tud kilöködni, hogy a neutron héj a gerjesztés hatására felfúvódik, a pikkelyei a belülré zárt fénymagok lökdösődéseitől felnyílnak, és az elektront kiárasztó forrásmásolódás kiteszítődik a neutron felületén túlra, ott keltik azt az időtükrök káprázatát, amit az elektrontként ismerünk. Miután a neutront elhagyja az elektronja, onnantól a protonként realizáljuk.

Mind a proton, mind az elektron érzékelt formája függ a bennük kavargó fénymagok mennyiségétől. Mikor fényvel feltöltve léteznek, akkor a proton, ikozaéderhez hasonlít, az elektron egy 36 csúcsú félszabályos testhez hasonlít, ami az egyik kínai lampion lámpás formája. Ha kifogy belőlük a fény, akkor az említett formák duáljaiba fordulnak a protonhéj egy dodekaéder, míg az elektron 38 csúcsú, 60 oldalú formára rezeg a legjobban. Az anyagi részecskék a fény sebességének többszörösével (közel 1,42-szeresével) pörögnek!

A TEREMBURRÁRÓL

Az általunk eddig megismert univerzumban több különálló helyen több egymásba ágyazott teremburát fedeztünk fel. Ezek egyike a mi anyagi világunkat körülölelő határ az univerzumunk fala, az alábbiakban erről írok.

Az önmagába forduló forrás az általa fenntartott univerzumnak a saját önmásolódási ívének görbülete szab határt. Nem mindegy, hogy hányadik múltterét, hol érinti meg, mert a tűz típusú forrás kúpos felszínén a múltjai öveket alkotnak. Az érintett övek szélessége szab határt, hogy milyen erejű önmásolódási forrásrendszer születhet. A legkisebb ívű önmagába fordulás a forrás haladási irányába eső legszélén érinti meg az öv felszínét.

A téridő forrás kiáradásának egy távolság megtétele után a görbületi íve annyira kiegyenesedik, hogy a benne születő önmásoló rendszereket (a neutron és a részei) ezen a távolságon túl már nem létezteti tovább, azaz az őket keltő visszafordulásokat már nem fordítja vissza, hanem széttépi őket a téri és antitéri hullámterek sodrása. Ebben a távolságban a téridőforrás sodró hatása is csökken, az ide sodródott anyagi részecskék (neutronok) annyira lelassulnak, hogy szinte állónak hatnak. A részecskék saját

hullámterei egymásra vonzó hatással vannak itt is. Egyfajta atomrácst hoznak létre, egy falat, amely belülről folyamatosan vastagodik, míg kívülről lassan sodródva a határon túlra állandóan kopik, annihilálódnak a részecskék, teljesen felbomlanak az őket alkotó forrásokra, de a fénykvantum, a fotónó, mivel önálló, önfenntartó létező a téridő hullámterében bárhol képes magát fenn, összetartani.

Ezt rejti ÉKES ÁKOS eme verse:

Történet

*A szél felborított három vitorlást.
Motoros jött, fuldoklót menteni,
Hogy jóvá tegyék jólelkek a rontást.
Remény, tudsz még segíteni?*

*A jelek: tóra dőlt hajók
S a visszafordult gyászhozók...
Nem szedtek össze senkit, csak halottat.
Egy parton álló némán összeroskadt.*

Aki a parton állva várta a hírt, és azt meghalva összeroskadt, ő szimbolizálta a neutront alkotó két részecskének az egyikét, talán az elektront. Tudnunk kell, hogy a neutront gerjesztve, két részre válik, egy protonra, egy elektronra. A két rész állandó, szinte azonnali kapcsolatban van egymással. Hiszen csak számunkra váltak ketté, ők egyek, egymást keltve tartják magukat a létezésben, ezt a kapcsolatot fluidszálon keresztül tartják, mikor két egyedként látszódnak. Emiatt az elektron csak akkor „hal” meg mikor a hírhozó visszatér a hírrel a fluidszálon.

A három felborult vitorlás a protont léteztető három tachion önmagába forduló önmásolódásait jelképezi, nézd meg egy vitorlás szélfutta orrvitorlóját.

Minél kisebb íven, nagyobb görbülettel fordul vissza a téridőforrás, annál távolabb jön létre ez a határfelület.

*Egyelőre ennyi az az információ, mit itt röviden összefoglalva önöknek át tudok adni, remélem sikerült néhány kérdésükre választ találniuk, és kérem önöket, egy szavamat se higgyék, hanem gondolják végig, és **járjanak utána!***

Még néhány szó befejezésül

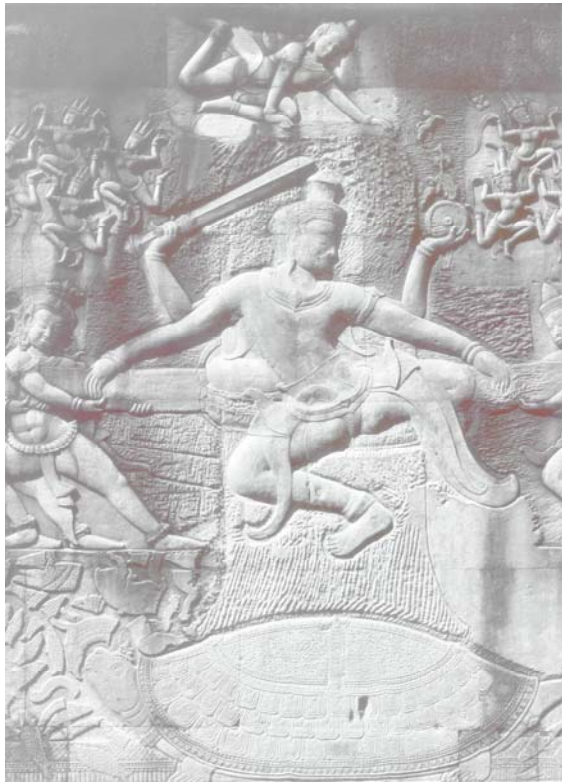
A megfejtéseink eredményei arra utalnak, hogy a világunkban születő kisebb teremtmények hasonlóak a nagyobb léptékű teremtési struktúrákhoz, az emberi lélek felépítése nagy hasonlóságot mutat az ismert anyagi univerzum teremtési alakjához. A léleknek is akárcsak az univerzumnak van egy tömör, nagysűrűségű anyagi fala, s egy belső többrétegű bonyolult, állandóan mozgó, örvénylő szerkezete, mindkettő egy központi duálforrásból, annak táncából létezik, és létezteti magát állandóan.

Ez a tarot kártya az univerzum lapja.

E lap a 21. a nagy árkánúmban. A rajta látható képen tudás van elrejtve.

A négy különböző arc a forrást alkotó négy létezőt szimbolizálja. Emellett mind a négyen szelet fújnak magukból, az idő szelét, a kiáradást. A női alak magát ÉÁ-t a napisten női részét jeleníti meg. A haja alakja az önmagába forduló tachiont formálja. A nő egy kígyón, az időkígyón áll, mely a teremtő szeméből kilépő sugárból formálódik meg. A nő feje mögött egy oktaéder sziluettje sejlik, mögöttük a térszerán létfolyamatának struktúrája; a hármass lánc képe látható. A kép közepét a csillagok rendszere keretezi. Ez alatt a térszerán teremtési, fenntartó frakktálja látható, mögötte három piramis gúlája utal a térszerán triális mivoltára. A 21-es szám a 21 párhuzamos világ lehetőségére mutat, de ebből ma még csak 16 párhuzamos világ létezik a triász világában, de egy negyedik tükrözött világ lehetőségét is tartalmazza a térszerán.....

Ékes Ákos

Csak ennyi

Csak kibányászom anyagából,

Ami mindig megvolt magától.

Nem teremtem, rátaláltam,

Megszólalt a szája a számban.

